

Sygn. akt V CSK 472/13

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa J. S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Aresztu Śledczego w K.,
Dyrektorowi Aresztu Śledczego w T., Dyrektorowi Zakładu Karnego w K.,
Dyrektorowi Zakładu Karnego w Z., Dyrektorowi Aresztu Śledczego w Z.
i Dyrektorowi Aresztu Śledczego w M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 25 kwietnia 2013 r., sygn. akt IV Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3) przyznaje od Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w K. na rzecz pełnomocnika powoda adw. E. I.-K. kwotę 120,- (sto dwadzieścia) złotych podwyższoną o stawkę podatku VAT tytułem wynagrodzenia za udzielenie nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy ramach przysądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący oczywistą zasadność skargi, w świetle art. 386 § 2 w zw. z art. 379 pkt 5 k.p.c., uzasadnia nieuwzględnieniem przez Sąd drugiej instancji nieważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji. Nieważność postępowania z przyczyn określonych w art. 379 pkt 5 k.p.c. zachodzi wówczas, gdy strona zostaje faktycznie pozbawiona możliwości działania. Stwierdzenie, czy taki stan nastąpił wymaga po pierwsze rozważenia przez pryzmat konkretnych okoliczności sprawy, czy sąd naruszył przepisy prawa procesowego, po drugie, czy uchybienie to miało wpływ na możliwość działania strony, a po trzecie, czy pomimo zaistnienia tych dwóch przesłanek strona mogła bronić swoich praw (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2010 r., II CSK 404/09, z dnia 16 lipca 2009 r., II PK 13/09, z dnia 7 listopada 2007 r., II CSK 339/07 - niepubl.). We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powinien wykazać bez żadnej wątpliwości, że tak rozumiana nieważność postępowania przed Sądem pierwszej instancji zaistniała, zaś Sąd drugiej instancji wadliwie jej nie uwzględnił.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku szeroko odniósł się do zarzutu nieważności postępowania i zanalizował wszystkie kwestie podniesione przez skarżącego. Argumenty zawarte w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowią powtórzenie zarzutów apelacyjnych i na tle motywów Sądu drugiej instancji brak podstaw do stwierdzenia, że skarżący został pozbawiony możliwości obrony wskutek naruszenia przez sąd prawa procesowego zwłaszcza, że nie zaskarżył, mimo stosownych pouczeń, postanowień w przedmiocie odmowy ustanowienia pełnomocnika z urzędu oraz aktywnie uczestniczył w procesie składając wnioski dowodowe o przeprowadzenie licznych dowodów osobowych na poparcie twierdzeń pozwu. Brak doręczenia odpowiedzi na pozew jednej z wielu pozwanych jednostek organizacyjnych Skarbu Państwa, wobec podniesienia zarzutu przedawnienia przez inne jednostki, których odpowiedzi na pozew zostały doręczone, nie mógł prowadzić do pozbawienia powoda prawa do obrony. W konsekwencji, mając na uwadze uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi powoda na tle szerokich motywów zaskarżonego wyroku, stwierdzić należy brak podstaw do przyjęcia, że nastąpiła kwalifikowana postać naruszenia wskazanych przepisów procesowego mająca charakter oczywisty, widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.) o kosztach rozstrzygając zgodnie z art. 98 § 1, 99, art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 5 w zw. z § 10 pkt 25, § 13 ust. 4 pkt 2 oraz § 19 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr z 2013, poz. 461).